

[Aksel Larsen.]

at være den, der er stillet af de 30 lande, hvoriblandt Sverige. Den udtaler fordømmelse af prøvesprængningerne og opfordrer atommagterne til totalt at indstille disse senest fra 1. januar 1963. Vedtages denne resolution af plenarforsamlingen, må man gå ud fra at ingen atommagt vil kunne sidde den overhørig. Den udelukker jo ikke, men animerer tværtimod til, at der eventuelt efter 1. januar 1963 sluttes en højtidelig traktat tilfredsstillende begge de store atommagter. Derfor synes jeg, den danske regering burde arbejde for denne resolutions vedtagelse.

Udenrigsministeren (*Per Hækkerup*): Jeg vil gerne indledningsvis takke de ærede ordførere for de bemærkninger, de har gjort til min redegørelse. De første 4 ærede ordføreres udtalelser opfatter jeg sådan, at der i store linjer er enighed om både vurderingen af situationen og den holdning, vi fra den danske regerings side har indtaget i den aktuelle situation, som den har udviklet sig gennem den sidste halve snes dage.

Det ærede medlem hr. K. B. Andersen spurgte, hvorledes det forholder sig med løftet om at doble det beløb op, som var blevet indsamlet ad frivillig vej til u-lands-hjælpen. Hertil kan jeg svare, at det er regeringens hensigt at stå ved det tilsagn, som blev givet forud for indsamlingen, at der krone for krone skal ydes et beløb svarende til det beløb, der er blevet samlet ind. Det betyder ikke, at det beløb på ca. 11,7 mill. kr., som blev indsamlet, skal komme til udbetaling i det første finansår. Det betyder, at man i løbet af nogle år, efterhånden som u-landsadministrationen anvender de indsamlede midler, har et beløb svarende til det, der skal anvendes af de indsamlede midler, til rådighed derudover på finansloven. Det er i hvert fald regeringens hensigt at foreslå noget sådant. Jeg går ud fra, vi kan finde et arrangement, hvorved det gøres klart over for den private komité, som har stået bag indsamlingen, at dette er regeringens forpligtelse, således at denne komité kan afslutte sit arbejde efter at have modtaget garanti for, at beløbet udbetales.

Det ærede medlem hr. Per Federspiel

fandt, forstod jeg, en glædelig udvikling i min tankegang siden i går med hensyn til spørgsmålet om atomvåben på Cuba, og det ærede medlem hr. Poul Møller var inde på det samme problem. Det ærede medlem hr. Per Federspiel kom også ind på „dumheden“ — var det i Bruxelles? Dertil må jeg sige, at der havde indsneget sig en vis misforståelse i oversættelsen eller i forståelsen af ordene, og det ærede medlem ved jo, at når man holder en pressekonference, kan det måske være vanskeligt altid at få fat lige nøjagtigt på ordlyden af, hvad der bliver sagt af den, der bliver interviewet. Det, der var tilfældet for mit vedkommende, var, at man spurgte mig, hvorledes vor holdning var i Danmark til atombevæbning på dansk jord, og det besvarede jeg på den måde, som også fremgår af referatet af pressekonferencen, at på dette punkt er den danske regerings holdning uforandret, og at vi ikke påtænker at ændre denne holdning. Man spurgte mig i denne forbindelse også om, hvorledes jeg så på spørgsmålet om Cuba og atombevæbning på Cuba, og dette spørgsmål besvarede jeg med de efter min egen opfattelse meget rigtige og fornuftige ord, at hvis Cuba havde båret sig lige så fornuftigt ad, som vi havde gjort, og sagt nej til at få disse våben, var Cuba ikke kommet ud for det problem, det kom ud for. Dette i øvrigt uden at drage nogen form for sammenligning mellem Danmarks situation, da vi var stillet over for spørgsmålet, hvorvidt vi ville have atombevæbning herhjemme — eller da spørgsmålet om atomvåben altså blev diskuteret — og så den situation, Cuba befinder sig i eller befandt sig i, da man accepterede opstillingen af sovjetiske atomvåben på cubansk jord. Hverken i den geografiske situation eller den politiske situation eller i den baggrund for overvejelse af problemet, som findes henholdsvis på Cuba og i Danmark, er der den mindste parallelitet. Så efter min mening kan der kun, hvis man absolut vil lægge noget andet ind i udtalelsen end det, der har været tilsigtet, fås en sådan opfattelse frem, som jeg har set man har givet udtryk for i hvert fald i et enkelt dagblad i dag. Jeg håber, dette er tilstrækkeligt til at gøre klart, hvad hensigten med min bemærkning var.

Det ærede medlem hr. Per Federspiel